

gældende § 9 er det således praksis, at en arbejdsskade, typisk en ulykke, skal være opstået som følge af »arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår.« I praksis dækker dette over en betingelse om, at pågældende, da skaden indtraf, var i arbejde for sin arbejdsgiver, og at skaden skyldes arbejdet eller de forhold, hvorunder det foregik.

Sker skaden eksempelvis i fritiden eller under pågældendes private ærinder, eller sker skaden på vej til et fast arbejdsstedet eller på vej hjem fra arbejdsstedet, vil der efter praksis normalt ikke ske anerkendelse som en arbejdsskade, selv om kravene til anerkendelse i øvrigt er opfyldt. Der henvises i øvrigt til forslaget om at indføre hjemmel til socialministeren til at fastsætte regler om, i hvilket omfang skader, der indtræder under befordring til og fra arbejde, er omfattet af loven.

I stk. 2 foreslås en ændring af den gældende lovs § 9, nr. 1, om anerkendelse af ulykkestilfælde. Terminologien »arbejdsulykke« foreslås benyttet for at understrege, at en arbejdsulykke efter denne lov er et særligt begreb, der fremover er uafhængigt af det private ulykkesbegreb. Det foreslås således, at den benyttede ulykkesdefinition, der svarer til den traditionelle ulykkesdefinition fra den private forsikringsret, forlades.

Anerkendelse af en arbejdsulykke vil herefter for det første kræve, at der er tale om en personskade. Der tilsigtes i den forbindelse ikke en ændring af den gældende praksis, hvor der stilles beskedne lægelige krav til en anmeldt skade. Forbigående smerter, psykiske symptomer og lignende opfylder således efter gældende praksis dette krav om en personskade.

Det andet krav til anerkendelse er, at der kan sandsynliggøres en årsagsforbindelse mellem personskaden og arbejdet eller de forhold, hvorunder arbejdet er foregået, herunder en skadelig påvirkning af kortere eller længere varighed af op til 5 dages varighed.

Hvis der er tvivl om en sådan årsagsforbindelse, må sagen afvises. Der gælder i den forbindelse almindelige krav til beviset for årsagssammenhæng (bevisbyrden).

Det ventes, at der vil blive anerkendt flere anmeldte skader efter det foreslåede arbejdsulykkesbegreb, end efter den gældende ulykkesdefinition.

Ved vurderingen af årsagssammenhæng kan der blandt andet lægges vægt på en vurdering af, i hvilket omfang den anmeldte påvirkning må antages at være egnet til at forårsage den anmeldte skade. Denne vurdering baseres på en juridisk vurdering eventuelt suppleret med lægelig sagkundskab. For eksempel er et

hårdt slag mod lænden en egnet årsag til at give lændesmerter, mens det at få lændesmerter i forbindelse med, at man rejser sig fra en stol, ikke kan anses for at være en relevant årsag til skaden, heller ikke, selv om der måtte være et tidsmæssigt sammenfald mellem det at rejse sig fra stolen og skadens opståen.

Skader, der opstår i forbindelse med et enkelt løft eller håndtering, vil for eksempel kunne anerkendes alene ud fra en vurdering af blandt andet akavethed, byrdens form, håndterbarhed og tyngde, uden at der i øvrigt sker noget usædvanligt. Skader i forbindelse med løft af mindre genstande under optimale forhold vil normalt blive afvist, mens skader ved løft af tunge og uhåndterbare byrder under akavede forhold vil tale for anerkendelse.

Ved dette stykkes formulering er den gældende praksis, hvorefter anerkendelse af et ulykkestilfælde kræver, at den anmeldte påvirkning ligger ud over, hvad man må forvente inden for sit erhverv, søgt ændret. Der er således ikke ved vurderingen af årsagssammenhæng lagt op til, at en vurdering af forventelighed, sædvanlighed, eller hvad man bør være forberedt på inden for sit erhverv, skal kunne inddrages som hensyn.

Som øvre tidsmæssige grænse for anerkendelse af arbejdsulykker foreslås 5 dage, der efter gældende lovs § 9, nr. 2, er øvre grænse for kortvarige skadelige påvirkninger. Efter forslaget skal grænsen på de 5 dages påvirkning fungere som en afgrænsning i forhold til erhvervs sygdommene. Det er i den forbindelse hensigtsmæssigt at have en praktisk afgrænsning mellem de to skadetyper. I tilfælde af kortere pauser, eksempelvis en weekend mellem 2 dages påvirkning og derefter 2 dages yderligere påvirkning, hvorefter skaden opstår, vil der normalt kunne ses bort fra pausen, således at 5-dages-grænsen regnes uden weekenden. I eksemplet vil skaden således blive anset for at være opstået efter 4 dages arbejdsmæssig påvirkning og derfor omfattet af tidskravet i stk. 1.

Efter gældende praksis for ulykkestilfælde og kortvarige skadelige påvirkninger kan skader afvises med en henvisning alene til manglende pludselighed eller for kort påvirkning. For at anerkende et ulykkestilfælde efter gældende praksis kræves det således, at påvirkningen er opstået pludseligt, og for at anerkende en kortvarig skadelig påvirkning efter gældende praksis kræves det således efter praksis, at der har været en fysisk påvirkning på som udgangspunkt 3-4 timer. Dette tidsmæssige »huk« er søgt fjernet ved de foreslåede bestemmelser.